

Наталія ЗАБІЛА

ПОЕЗІЇ

* * *

Коли цвітуть черешні та жерделі
І тане день в заметі запашнім,
Гойдають весни сонячні релі,
Гойдають весни мої пісні.

І в час, як вечір злотні кросна стеле
Вогнем багряним на вишневий сніг,
В садах, в степах співають менестрелі
Балади сонцю – мої пісні.

Ще пише лютий сині акварелі,
Іще в снігах дерева, як в цвіту,
А вже весна на бурянім льоту
От-от розплеще променевий келих...

І я гойдаю сонячні релі –
І бачу, бачу свою мету.

* * *

В часи, що їх історія запише,
Як мовиться, в скрижалі золоті,
Всі людські якості стають значніші
І виразніші життєві путі.

Слова високомовні «честь», «вітчизна»
Всевадно й просто входять у життя.
І сміливість зростає до героїзму,
А відданість – до самозабуття.

Ріднішими тоді здаються друзі,
А через те й огидно, й боляче
Побачити в одвертім боягузі
Того, з ким звик іти плече в плече.

Немов відкриється в такі години,
Що у скарбниці людських почуттів
Найкращий скарб – повага до людини,
А до самого себе – її поготів!

Щасти ж нам, доле, дні грози й розлуки
Пройти як слід, з піднесеним чолом,
Щоб в світлий час подати друзям руки
І в очі глянути не соромно було!

* * *

Я хочу, щоб у парках квітли квіти
В сумирній тиші літніх вечорів.
Я хочу, щоб народжувались діти
У молодих щасливих матерів.

Я хочу, щоб у мирній творчій праці
Квітчались села й кращали міста,
Щоб син мій будував ясні палаци,
Щоб колосилась нива золота.

Щоб нинішні веселі немовлята
Для світлої зросли будучини...
І щоб ніхто, ніхто не смів залляти
Квітучу землю полум'ям війни!..

* * *

*А колись в Артемівці я вчився
І записки ніжні їй писав...*

В.Сосюра

Ідуть роки. Минають дні і ночі.
Ніхто, ніхто молодшим не стає...
Його юнацтво й дні мої дівочі –
Далекий час, що в п'їтми розтає.

І як згадати нами пережите,
Воно, мов с'яйво, постає з імлі:
Як ми зросли, й дружили наші діти,
І теж зросли, і внуків нам дали...

Та десь в душі назавжди залишився
Чорнявий хлопець, що вірші складав,
І що колись в Артемівці учився,
Йі записки ніжні дівчині писав...

Ішли роки... Минали ювілеї...
Його немає вже багато літ...
І тільки пам'ять дівчини тієї
Про все те й досі зберігає слід.

Пишу листа, трикутником згортаю,
Надписую на ньому те ім'я,
Що так давно – як зараз пам'ятаю –
Сама для тебе добирала я...

Як дійде він, цей лист? Які дороги
Ведуть до тебе в рідному краю?
І чи він знайде там тебе живого,
Сміливого, невтомного в бою?

І чи зуміє він переказати
Німою мовою, поміж рядків
Все, що сказати хотіла б сину мати,
Коли б на це їй вистачило слів?..

Беріть же, поштарі, до рук побожно
Оцей мій лист, як всі такі листи,
Щоб з материнських серць краплину кожному
Синам на бій, як зброю, донести!

* * *

Тихо дерева колишуться сонні,
Вогкістю тягне з ріки.
Глянь, як сьогодні у небі бездоннім
Падають часто зірки.

Зірка покотиться, в безвісті темній
Слід вогневий проведе...
Швидше проказуй бажання таємне,
Поки вона не впаде!

Якщо прокажеш свою таємницю,
Поки той слід не погас, –
Все, що задумав, напевно здійсниться,
Так я чувала не раз.

Ах, я не вірю казкам старовинним!..
Тільки ту мить стережу...
Котиться зірка!.. – й бажання єдине
Пошепки швидко кажу.

Тихо кажу і всміхаюся гірко:
Нащо обманююсь я?
Знаю – впаде і загасне, як зірка,
Мрія безглузда моя.

У дитячому театрі

Затихнув гомін.
В залі згасло світло,
і, враз заповнивши всі чуття,
розсунулась завіса...
І розквітло
життя – мов казка,
й казка – мов життя.
Відкритими очима і серцями
поринули в ту казку глядачі,
захоплено, бурхливо до нестями,
всім помислом за дією йдучи.
А дія розгортається, як злива:
палає барвами казкове тло,
герої йдуть на подвиги сміливо,
стоять за правду і долають зло.
І кожне слово,
кожен світлий образ
в одкритім серці залишає слід...
І кожен мріє –
дужим та хоробрим
зрости й піти
в широкий білий світ!
Зрости і стати –
як оці герої,
що в боротьбі долають всі путі!..
І все, що є на сцені тільки грою,
самим зазнати
в справжньому житті!..

* * *

Осіннє сонце гріє тихо й лагідно –
Такий прозорий, незвичайний день!
На вігті глоду червоніють ягоди,
І ронить листя ясно-жовтий клен.

Іду сама. Лишилися десь на відстані
Турботи, справи, неспокійні сни,
Думки й рядки, розкидані й розхристані,
Як це барвисте листя восени.

Іду сама... І тільки дивно й боляче,
Що в цю хвилину не зі мною ти
І що життя – як неозоре поле це,
Хоч як не дбай – всього не досягти...

Мій любий друже, той, кому піднесено
Я завжди рада вибігти навстріч,
Осіннім днем прийди до мене весело,
Щоб бути вдвох в зимову синю ніч!..

* * *

Я чекаю тихої хвилини,
Щоб поснулий світ в імлі застиг
І моє квиління зозулине
Щоб ніхто підслухати не зміг.

Мов ота княгиня стародавня,
Я про лада згадую й тужу...
Він – не князь, і я – не Ярославна,
Та слова ті самі я кажу,

І таку ж свою жіночу тугу
По ковиллю білим сію я,
Як вона, оплакуючи друга,
Я кохане згадую ім'я...

Ладо мій! Омріяний мій княже!
Чи ти чуєш, як в німій журбі
Крізь віки, крізь далі неосяжні
Ярославна плаче по тобі?

* * *

Схвильовано завмер передвечірній час
Над містом, по-весняному розквітлим:
Останній промінь сонця ще не згас,
А ліхтарі вже сяють жовтим світлом.

Вже й вікна засвітились де-не-де,
Та відступитись день ніяк не хоче!
Навколо мене ще змагання йде
Між денним блиском і вогнями ночі.

Іде змагання... І хоч знаю я,
Що переможець наперед відомий,
Тремчу і жду – а може, й засія
Новим горінням день, забувши втому,

І неминучості лихий наперекір
Зненацька ніч свою опустить зброю?!
Ні, день ще не минув! І ловить спрагло зір
Його красу, тепер дорожчу втрое.

* * *

День минув? – нічого! Прийде завтра,
Щоб зробити все, що не зробив,
Щоб зібрати все, що не зібрав ти,
Долобити, що не долюбив.

Молодому добре так гадати –
Перед ним безкрає майбуття.
А мені до болю жаль віддати
Кожен день і кожна мить життя.

День минув?.. Рятуйте, добрі люди!
Та коли ж упоратись мені?!
Завтра? – так, воно ще, певно, буде,
А позавтра – буде? чи вже ні?..

Якщо й буде – марні сподівання:
Сил нових воно не принесе...
Нині, нині слід без зволікання
Все зробити й виконати все!